

skal først nævne det Forhold, at en meget stor Del af Landets Apoteker ganske givet har en overordentlig ringe Omsætning, hvad der, naar Apotekeren er henvist til at leve af denne Omsætning, nødvendiggør en betydelig Fortjeneste paa Varerne. Jeg skal ligeledes pege paa de store Arbejdsudgifter, der falder paa Medicinen og ganske særlig falder haardt i Betragtning af det Krav, man har stillet, at det skal være en kvalificeret, en stærkt kvalificeret Arbejdskraft, der udfører Arbejdet. Man har under tidligere Forhandlinger her i Rigsdagen hørt Tale om mange Hundrede Procents Fortjeneste; jeg tror endda, man har nævnt Tusinder af Procents Fortjeneste. Man maa imidlertid huske paa, at i mange Tilfælde er Raastoffet til Medicinen det ganske underordnede, medens Arbejdet med Fremstillingen er af afgørende Betydning. Og endelig maa man huske paa det, som jeg har omtalt, nemlig at de personlige Privilegiehavere har at svare en meget betydelig Afgift, i alt Fald naar Talen er om de store Apoteker, til Apotekerfonden.

Paa den anden Side rejser der sig jo det Spørgsmaal: Men hvordan gaar nu hele Administrationen af Apotekernæringen for sig? Dette Spørgsmaal kan rejses paa forskellige Omraader, og jeg rejser det først med Hensyn til Udregningen af Medicinalpriserne. Denne Udregning foregaar for Tiden paa Grundlag af en Medicinaltaks, der bygger paa kgl. Resolution af 8. Maj 1917, og Medicinaltakssten sammensættes paa den Maade, at man først tager Raastofprisen efter Prislisten fra kendte danske Fabriker — jeg beder om, at man vil lægge Mærke til dette; jeg kommer senere tilbage til det —, altsaa efter Prislisten. Til denne Grundpris lægges en Fortjeneste, som er bestemt i Resolutionen, og som for en mindre Ekspedition, som det i Regelen drejer sig om, er 100 pCt. Hertil lægges saa en bestemt Ekspeditionsafgift, der, saa vidt jeg husker, andrager 60 Ø. pr. Recept, og endelig lægges hertil en Afgift for Flasker, Krukker, Æsker o. s. v., ligeledes bestemt i Medicinaltakssten. Dette kan jo se meget ligetil ud, men man maa ikke overse, at her i en Række Forhold bliver Tale om Skøn. Der bliver Tale om Skøn baade ved Udfærdigelsen af Resolutionen, og der bliver Tale om Skøn ved Anvendelsen af Resolutionen. Og nu vil jeg selvfølgelig ikke paa nogen Maade give det Udseende af, at man ikke skulde skønne sagligt og forstandigt fra de Personers Side, der har med Sagen at gøre; men jeg vil dog tænke mig, at naar

Talen er om et Skøn om, hvilke Avancer der bør lægges paa, et Skøn om, hvad Krukkerne bør koste, et Skøn om, hvad Prislistepriser er, og lignende, vilde det være heldigt, hvis der iblandt de skønnende fandtes dels Repræsentanter for Handelslivet, maaske for Fabrikanterne, dels Repræsentanter for Forbrugerinteresser — jeg tænker her ganske særlig paa Sygekasser og paa kommunale Repræsentanter. Jeg erkender paa Forhaand, at jeg ikke ved, til hvilke Personer eller Institutioner Ministeriet støtter sig, naar det f. Eks. udsteder en saadan Resolution, og jeg ved heller ikke bestemt, hvem der anvender Resolutionen, idet jeg dog formoder, at det er den saakaldte Medicinalrevisor, en bestemt Embedsmand, der foretager Udregningen. Men hvis ikke de Interesser, om hvilke jeg nu talte, allerede er repræsenteret paa de Steder, hvor Afgørelsen træffes, vilde jeg finde det i meget høj Grad ønskeligt, at de blev repræsenteret, ganske særlig for saa vidt angaar Sygekasserepræsentanter og Repræsentanter for Kommunerne.

Et andet Spørgsmaal, som rejser sig, er jo dette, om den Arbejdspris, som jeg før talte om, bliver for dyr som Følge af de Krav, der stilles af Farmaceuterne, de ubefordrede Farmaceuter, som de fagligt kalder sig — jeg kommer rimeligvis om et Øjeblik tilbage til dette Spørgsmaal. Jeg maa herom sige, at mit personlige Indtryk er — man kan naturligvis ikke trænge helt til Bunds i en Sag som denne alene ved som Lægmand at forberede sig til en første Behandling —, at den Indtægt, som de ubefordrede Farmaceuter har, ikke er for stor. Noget mere tvivlende stiller jeg mig, naar Talen er om deres Arbejdstid. Saa vidt jeg husker, er der sagt mig, at denne andrager 8 Timer pr. Hverdag plus 2 Timer ekstra om Ugen. Man regner altsaa paa det nærmeste med en almindelig 8 Timers Arbejdsdag. I de smaa Apoteker ude paa Landet, om hvilke jeg talte før, kan det dog vist ikke være nogen opslidende Gerning at virke i 8 Timer om Dagen, og det staar for mig som noget tvivlsomt, om det er rigtigt, at man er kommet ind paa at kræve, at der paa disse smaa Apoteker foruden Apotekeren skal være en farmaceutisk Kandidat. Maaske er det rigtigt, men det staar for mig som lidt tvivlsomt. Det staar ligeledes for mig som tvivlsomt, om det er rigtigt, at man er kommet ind paa, at 8 Timers Arbejdsdagen paa Apotekerne ogsaa nogenlunde skal gælde for det Personale, om hvilket jeg her taler; paa de